

- . . . αι καθόλου τε οὐ μόνον ἐν ταῖς . . .
 . . . τῆς γενεῆς ἑπαινοῦ καὶ δοξῆς ἀπὸ . . .
 10 . . . εως ἐν αὐταῖς ἀνατραφῆναι . . .
 ἀ)λλὰ καὶ ἐπιστάτης ἐπὶ πολλῶν . . .
 ἀποταγῆς πάντα καλῶς καὶ δούλως . . .
 . . . φους ἤρξεν ἐπιτυχῶς ὥστε μνηθῆν . . .
 . . . τ)ῆς πόλεως ἄρθως καὶ δικαίως . . .
 15 . . . πόλεως Ἀθηνῶν, τῆς θεᾶς ἄξιως
 . . . καὶ πάσαις ταῖς συναρχαῖς του . . .
 ἐπι)αγγελίαν τοῖς πόλιταις ἢ γῆριν τῶν . . .
 . . . . . τοῖς γρ . . .
 δια)πανημάτων . . . . .
 . . . . .

ταὶ καὶ ἡ τῆς πατρ(ῆος) ε α . . .
 ἄξιως.

Τὸ μέγεθος τῶν λίθων ἐδηλώθη μοι ὕψος « τὸ
 μὲν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α τεμαχίου ὕψος 0,49, πλά-
 τος 0,33, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Β ὕψος 0,48,
 πλάτος μέγιστον 0,51, πᾶρος 0,10 ». Ἰσοβίτιω
 δ' ἔγω, ὅτι πᾶρος θὰ ἔχη τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ὑπὸ τὸ
 στοιχεῖον Α λίθος, εἰ καὶ οὐδὲν περὶ τούτου ἐση-
 μείωσεν ὁ ἀντιγραφεὺς· διότι φανταί μοι, ὅτι μιᾶς
 καὶ τῆς αὐτῆς στήλης τεμάχια εἶναι οἱ δύο λίθοι,
 καὶ καλῶς τοῦτον ὁ ἀντιγράφας αὐτοῦς προέταξε μὲν
 τὸν ὑπὸ τὸ Α, ἐπίταξε δὲ τὸν ὑπὸ τὸ Β, τὸν ἔχοντα
 τὰ γράμματα εἰς δύο ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιφανείᾳ ἀρε-
 στηρικῆς σελίδας (colonnae), ὧν ἡ δευτέρα, ἢ ἐπι-
 γόστριος, προδήλιος ἔχει τὰς τελευταίας τυπικῆς
 γραφαῖς τοῦ ψηφίσματος, ἦτοι τὰς περὶ ἐκδόσεως
 καὶ ἰδρύσεως τῆς στήλης.

Ἐκ τῶν ἐλίγων μέχρις οὗδε γνωσθεισῶν ἐκ
 Πρωτῆς ἐπιγραφῶν καθ' ὅσον τοὺς μέγιστον ἐγὼ
 ἠρευνῆσα ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Graecarum,
 ἐν τῇ ὑπὸ Lebas-Waddington συλλογῇ, ἐν ταῖς
 Ancient greek Inscriptions of the british Museum,
 ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς περιοδικαῖς Mitthl. d. d. arch.
 Inst., Bullet. de corr. hell., Journal of hellen.
 studies καὶ Μουσ. καὶ βιβλιοθ. τῆς εὐαγγ. σχολῆς

Σμύρνης)· μίᾳ μόνῃ ἢ ὑπ' ἀρ. 2906, τοῦ CIG ἦτις
 εἶναι ψήφισμα κολοβόν, ὁμοίαν ἔχει ὑπόθετον τῇ ἐν
 ταῖς δυσὶ σήμερον ἐκδομένοις τεμαχίωσι. Τιμᾶται
 καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ πολὺ πλέον κεκοσμομένῳ λίθῳ
 πολίτης κοιναῖας παρσπῶν τῇ πατρίδι ὑπερησίας
 καὶ εὐεργετήσεως αὐτῆν. Καὶ οἱ γρόνοι δὲ ἐκείνου τε
 καὶ τούτων τῶν τεμαχίων φανταῖται οἱ αὐτοί, οἱ
 πρὸ Χριστοῦ, ὑποθέτω, Ῥωμαϊκοί. Πρόσγε εἰς τὸ
 ὅτι ἐκεῖ μὲν μνημονεύονται Ῥωμαῖοι, ἐνταῦθα δὲ ὁ
 Ἰούλιος Καίσαρ. Δὲν λέγω δὲ, ὅτι καὶ ὁ αὐτὸς
 ἄνθρωπος ἐκεῖ τε καὶ ἐνταῦθα τιμᾶται, εἰ καὶ οὐδὲ τοῦτο
 εἶναι ἀπίθανον. Ὅπως οὐδέποτε ἕως τὰ νῦν ἐκιδέ-
 μενα τεμάχια, ὡς πολλὰ ἐκτενέστερα καὶ κοινω-
 τέρας ὄλης, ἀξία εἶναι μελέτης πλείονος, μέγιστα
 δὲ τὸ ἐν στίχῳ Κ'. τοῦ Α ὕψ' ἡμῶν συμπληρωθῆν
 διὰ)νήσειοι! ἐλκείε δικαίως τὴν προσοχὴν παντός
 ἀναγνώστου, διότι τοῦ Πρωτῆος Βίαιτος, τοῦ κλει-
 ζομένου ὡς ἐνός τῶν παλαιῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν τῆς Ἑλλά-
 δος, ἐν ἐγνωρίζομεν ἕως τῶρα ὅτι ὄψηρξεν ἐν τῇ
 γενεατέρᾳ αὐτοῦ πόλει κτίσιμα ἐπιώνυμον (νάος ἦ τι
 ἄλλο), καθὼς ἐν Σμύρνῃ τὸ Ὀμηρεῖον.

Τῆ 12 Σεπτεμβρίου 1886.

Σ. Α. Κ.

ΜΕΓΑΡΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Τέλη Αὐγούστου τοῦ ἔτους τούτου περιηγηθεὶς
 τὴν Μεγαρίδα εἶδα καὶ ἀντίγραφα περὶ τὰς 12 ἐπι-
 γραφᾶς, αἱ ὅσαι κατὰ τὸ πλεῖστον ἤδη εἶναι ἐκ-

δεδομένα ἐν διαφόροις ἐπιγραφικαῖς συλλογαῖς.
 Ὅθεν ἐκίδω ἐνταῦθα ἐπιτ. εἰς ὧν αἱ ὑπ' ἀρ. 1. 3.
 6. 7 εἶνε ὅπως ἀνέκδοται, αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 2. 4. 5

ἐκδίδονται νῦν κατ' ἀντίγραφα ἀκριβέστερα τῶν προτέρων.

1.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ Γεωργίου Καμάρα. Λίθου λευκοῦ στήλη, μετὰ τῶν ἄκρων ἄνω ἀριστερόθεν καὶ κάτω, δεξιόθεν δὲ ἀποκεκομμένη. Ὑψος 0,68, πλάτος ἄνω 0,155, πλ. κάτω 0,195, πάχος 0,10. Ὑψος τῶν γραμμάτων 0,007-0,01.

Τ Ε Κ Α Κ Ο Π Α Θ Ι Α Ν Π Ε
 Ν Ε Ρ Α Ν Δ Ε Π Ο Ι Ω Ν Τ Α
 Ε Ι Σ Τ Α Κ Ο Ι Ν Α Τ Α Σ Π Ο Λ
 Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ο Ι Κ Α Ι Ο Δ Α Μ
 5 Τ Ε Σ Χ Α Ρ Ι Τ [α] [ς] [α] [ς] [α] [ς]
 Δ · Υ Π Α [α] [ς] [α] [ς] [α] [ς] Σ [α] [ς] Ο Ι Σ
 Τ [α] [ς] [α] [ς] [α] [ς] Α Ι Τ Ο Ι Σ
 Η [α] [ς] Ν Ο Σ Φ [α] [ς] Τ Α Ι Π Ρ
 Ε Ι Σ - Ο Ν Δ Α Μ Ο Ν Κ Α Ι Ε
 10 Γ Μ Α Τ Α Κ Α Ι Ε Π Π Ω Ι Τ Ο
 Τ Α Σ Σ Υ Ν Κ Λ Η Τ Ο Υ Τ Α Σ
 Μ Α Α Ρ Κ Ο Υ Κ Α Λ Ε Ι Δ Ι Ο
 Ω Ν Κ Α Θ Ω Σ Δ Ι Α - Υ Ψ Α
 Ε Π Ι Τ Α Ι Κ Α Λ Ο Κ Α Γ Α Θ Ι Α
 15 Γ Α Σ Ι Α Ι Σ Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Σ Α Ι
 Ν Α Θ Ε Μ Ε Ν Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο Ν Α
 Π Ω Τ Α Σ Π Ο Λ Ι Ο Σ Ε Ν Ο Ι Α Ν
 Ι Ρ Α Ψ Α [α] [ς] Α Σ Ο Τ Ι Ο Δ Α
 20 Ι Ρ Ι Ω Ν [α] [ς] Ν Ε Θ Η Κ Ε Α Ρ
 Α Σ Ε Χ [α] [ς] Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Ε Ι Σ
 Μ Α Σ Τ Ο [α] [ς] Φ Α Ν Ο Ν Ε Ν
 Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ι [α] [ς] Ι Ν Τ Ο Ι Σ Γ
 Ν Ε Μ Ε Ι Ο Ι Σ [α] [ς] Σ Κ Λ Α Π Ι Ε
 Φ Α Ν Ι Τ Α [α] [ς] Ι Ο Π Ω
 25 Κ Α Ι Α Λ Λ Ο [α] [ς] Μ Θ [α] [ς] Ι Ρ Ο Σ Τ
 Δ Φ Κ Α Ι Τ Ο Ν Ε Π Ι Μ [α] [ς] Τ Α Ν
 Μ Ε Ν Π Α Ρ Α Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο [α] [ς] Α Ν Α
 Κ Α Τ Α Σ [α] [ς] Σ Α Ι Δ Ε Ι [α] [ς] Ι Α Ν
 Τ Α Ν Λ Π Ι Ε Λ Ε Ι Α Ν - Ε Ρ Ι Τ Α
 30 Ε Γ Δ Ο Θ Η Κ Α Τ Α Τ Ο Υ Σ Ν Ο Μ Ο Ὑ
 Ε Π Ι Σ Τ Α Μ Ω Ν καὶ Μ Ν Α Μ Ω Ν

. . . . .
 τε κακοπαθίαν πε [. . . . . φα]
 νεράν δὲ ποιῶν τὰ[ν] εὐνοίαν. . . . .
 εἰς τὰ κοινὰ τᾶς πόλιος . . . . . οἱ]
 σύνεδροι καὶ ὁ δᾶ[μος] . . . . . ἀποδιδόν]
 5 τες χάριτ[ας] . . . . .

δ . υπα . . . . .
 τ . . . . . [κ]αὶ τοῖς . . . . .
 η . . . . . νος ε . . . . . ται πρ . . . . .
 εἰς [τ]ὸν δᾶμον καὶ ε . . . . .
 10 γρατα καὶ εππωιτο . . . . .
 τᾶς συνκλήτου τᾶς [Ῥωμαίων; . . . . .
 Μαάρχου Καλειδί[ου] . . . . .
 ὡν καθὼς δια[τ]ύψα . . . . .
 ἐπὶ ταῖ καλοκαγαθία[ι] . . . . . καὶ εὐερ]
 15 γασία στεφανῶσαι [δὲ αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ καὶ ἀ]
 ναθέμεν τὰν εἰκόνα [. . . . . ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷ]
 πῳ τᾶς πόλιος ἐν Οἴαν[θείᾳ; . . . . .
 γράφα[ντ]ας ὅτι ὁ δᾶ[μος] ὁ Μεγαρέων . . . . . τὸν δεῖνα]
 ἡρίων[ος ἀ]νέθηκε ἀρ[ετῆς] ἕνεκεν καὶ εὐνοίας]
 20 ἄς ἔχ[ων] διατελεῖ εἰς [αὐτὸν . . . . .
 μας τὸν στέφανον ἐν [πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὐς ἀ πό]
 λισ τίθ[ητι κα]ὶ [ἐ]ν τοῖς Π[υθίοις] . . . . . καὶ]
 Νεμείους καὶ Ἀσκαπιδε[ῖοις] . . . . . ἀγῶνι στε]
 φανῖτα[ι] . . . . . τοπω . . . . .
 25 καὶ ἄλλο[ι] ἀγ[κθ]οῖ] πρὸς [. . . . . ἐλέσθαι
 δὲ καὶ τὸν ἐπιμ[ελή]ταν . . . . .
 μὲν παρὰ τὰν εἰκό[να] ἀν
 κατασ . . . . . σαι δὲ . . . . .
 τὰν ἐπ[ιμ]έλειαν [π]ερὶ τα
 30 ἐγδοθῆ κατὰ τοὺς νόμο[υς]
 ἐπιστάμων μνάμων

Οἱ χρόνοι τοῦ ψηφίσματος τούτου τὸ α^{ον} ἡμισυ τοῦ α^{ον} πρ. Χρ. αἰῶνος. Εἰς τοῦτο ἄγουσιν ἡμᾶς τὰ σχήματα τινῶν γραμμάτων, ἅπερ δὲν εἶνε σταθερὰ ἀλλὰ ποικίλλουσιν, οἷον τοῦ κάππα κ καὶ Κ, τοῦ πι Π καὶ Π, τὰ ο ο, ἀπαξ μικρά, ἀπαξ μεγάλα, τὸ προσγραφόμενον ἰῶτα ἀπαξ παραλείπεται (ἐν στίχῳ 17, ἔνθα ἀναμφίβολος συμπλήρωσις τῷ πῳ.) (1). Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἄγει καὶ ἡ μνεία τοῦ Μ. Καλειδίου.

Ἡ ἀπολεσθεῖσα ἀρχὴ καὶ οἱ στίχοι 1-3 τοῦ ὑπολειφθέντος κειμένου περιέχουσι τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος.

Στ. 10. εππωιτο. κείται πάνυ σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου.

Στ. 11. σύγκλητος. ἡ λέξις, ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, σημαίνει μόνον τὴν Ῥωμαϊκὴν γερουσίαν.

(1) Περὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἐν τοῖτοις τοῖς χρόνοις ἴδε τὰ λεγόμενα ἐν τῷ καλῷ βιβλίῳ τοῦ Reinach «Traité d'épigraphie grecque», σ. 204-5.

Στ. 12. Μάρκος Καλειδίος. Πρόσωπον γέρον τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται πλεονάκις ὑπὸ Κικέρωνος ὡς ἔξοχος ῥήτωρ (Brut. 79. 80). Οὗτος ἦτο πραιτωρ ἐν ἔτει 697/57 (Post red. in Senat. 9. 22). Ἐν ἔτει 700/83 εἶπε λόγον ὑπὲρ τῶν Τενεδίων (Ad Q. frat. II 9. Pauly, Realencyclor. M. Calidius), ἐκ τούτου δὲ δυνάται τις νά ὑποτίσῃ ὅτι οὗτος εἶχε πρότερον ἐπισκευθῆν τὴν Ἀνατολὴν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τρόπος τῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος διὰ δύο α ἀπαντᾷ ἐν ἑλληνικαῖς ἐπιγραφαῖς τῆς ἀρχῆς τοῦ 6^{ου} αἰῶνος πρ. Χρ. Παράδειγμα πλησιέστατον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς παρέχει ἡ ἐξ Ἄργους ἀγάλωστος ἐπιγραφῆ (Le Bas, Mégaride 124) εἰς τιμὴν τοῦ ὑπάτου Κοίντου Μαρκίου Κοίντου υἱοῦ Ῥηγός, οὗσα τοῦ ἔτους 686/67. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατορῶν ἤρξαντο πάλιν νά γραφῶσι δι' ἐνός α [πρὸς τὴν ἐν Γυθείου ἐπιγραφὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἄγριππα «Μάρκου Ἄγριππαν τὸν αὐτῆς εὐεργέταν ἁ πόλις» Le Bas 243b).

Στ. 16. Μετὰ τὸ εἰκόνα ἡδύνατο νά κῆται καὶ τελείαν ἢ γραπτὴν ἢ τι τοιοῦτο γενικώτερον. Ἡ

πραιτέρω δὲ συμπλήρωσις τοῦ στίχου τούτου ἀπὸ ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷπω, ἡδύνατο νά εἶνε καὶ ἐν ἐπισημοτάτῳ τῷπω.

Στ. 17. οἶα κείται σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου. Μετὰ τὸ α φαίνεται ἐν μέρος γράμματος Ν ἢ Μ. Ἡ δοθεῖσα συμπλήρωσις *Oiar[θεία]* εἶνε βέβαια οὐδὲν πλέον ἢ εἰκασία.

Στ. 21. Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου τούτου θεωρῶ ἀναμφισβήτητον. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐπιγραφὴ θά εἶχεν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ ἀνά 35 περίπου γράμματα.

2.

Ἐν οἰκίᾳ Σπύρου Τικᾶ. Τιμάχιον ἐπιγραφῆς ἐπὶ λευκοῦ λίθου πολὺ ἐθραμμένον. ΤΨ. 0,39. πλάτ. 0,44. Γραμμάτων ὕψ. 0,007-0,01. Οἱ στίχοι 1-15 τοῦ ἡμετέρου κειμένου ἐξεδόθησαν ἤδη ὑπὸ Ἰω. Schmidt ἐν τ. Mitth. d. D. A. I. VI, σ. 352 (1). Ἦτο δὲ ἡ ἐπιγραφὴ, ὅτε ὁ Schmidt τὴν ἀντίγραφον, πληρῶστερα ἔθεν ἀνέγνῃ ἐν ἀρχῇ τρεῖς στίχους περιπλέον, οἵτινες μετὰ τῶν ἡμετέρων 21 ποιοῦσιν 24. Ὅθεν εἰς ἀγκύλας τετραγώνους περιγράφω τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπερ νῦν ἐξέλιπεν.

1 [O.]
[ΜΟΥΣΤΕΣ]
[ΤΑΝΑΓΡΑΙΩ]
[ΦΑΝΩΙΚΑΙΕ]ΙΚΟ
5 [ΞΑΠΟΣΤ]ΟΛΗΣΤ.
[ΧΟΥ·Α[Ι]ΣΤΕΦΑΝΩ./
ΥΝΗΗΠΕΠΟ[ΦΗ]ΡΑΙΠ/
ΚΑΙΤ·ΝΓΙΑΜ[ΦΗ]ΤΗΔΙ
ΤΙΤΩΙΣΥΝΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΙ
10 ΣΑΙΔΕΤΟΥΣΣΤΕΦΑΝΟΥΣΕ
ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΕΝΤΩΙΑΙΩΝΙΤ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΑΦΑΙΩΙΕΙΝ[Α][Δ]Ε
ΩΣΗΜΩΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑ·ΕΚΓΟΝΟΥΣ
ΚΑΙΙΣ[ΦΗ]ΕΛΕΙΑ[ΦΗ]Λ[ΦΗ]Τ[ΦΗ]ΛΕΜΟΥΚΑ[ΦΗ]
15 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙ[ΦΗ]ΟΦ[ΦΗ]ΡΑΚΑΙΤΙ[ΦΗ]ΑΠΑΝ
ΚΑΙΕΥ[ΦΗ]ΕΙΓΕΤ[ΦΗ]ΙΣΠΟ·ΕΡΣΥΙΙ·ΧΕΙ
ΠΡΟΣΤΕΤ[ΦΗ]ΥΝ[ΦΗ]ΑΙ
ΡΩΜΑΙΟΥΣΑΙ·ΓΡΑ·Λ[ΦΗ]ΩΝΙ[ΦΗ]ΟΙ

(1) «Τιμάχιον τιμαχικός ὄνομα; στίχον 24, ἐκ τῶν μέσων περιπέου τοῦ β^{ου} πρ. Χρ. αἰῶνος. Τὰ γράμματα πολλὰ εἰς ἐπισκευαμένα. Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου διεκόμην τὴν ἀντίγραφον. Τὰ ἐλλειπόντα γράμματα ἐν τοῖς ἰσοκύβητοις στίχοις πρὸς τὴν τιμὴν καταπύων ἀνεγύ-

πτρα, ὅστε ἐν τοῖς τελευταῖοις μόνον ἐν ἡ δύο γράμματα λείπονται. Τὸ μέρος τοῦ στίχου ἀπαλλοτρίωθη διὰ τοῦ 14^{ου} στίχου, ἐκὼς δὲ ἐπὶ ἐπὶ συμπλήρωσις ἐν ἑνὶ δυνάτῃ ἢ εἰρηθῆκε κατὰ τὴν κατὰ κτλ.» Mitth. σ. 352.

20 ΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΝΤΩΙ ΕΣΤΑΤΩΙ.. ΠΩΙΤΗ
 ΣΥΝΕΔΡΙΟΝΙ ΑΙΤΟΝ... ΟΝΜΕΓΑΡΕΩ ΙΑΙΠΛΙ
 ΤΟΥΗΙ ΙΑΑΝΑΓΡ... ΙΠΑΡΑΥΤΟΙΣΕΝΤΩΙΕΠΙΦΑ
 ΛΕΩΣ· ΚΑΙΟΠΩΣΟΙΣΤΕ.. Ν ΑΓ.. ΕΥ. ΩΣΙΝΕΝΤΩ
 ΔΟΥΝΛΙΔΓΑΥΤΟΙΣΚΑΙΞΕΝ.. ΤΑ ΕΚΤΩΝΝΟΜ
 ΠΙΞΕΝΙΑΕΙΣ. Ο. Ρ. ΤΑΝΕΙΟΝΕ. Ι ΙΙ Τ Ο

1 ο
 μουστεσ
 Ταναγραϊώ[ν . . . . . χρυσῶι στε]
 φάνωι και εικό[νι . . . . . ε']
 5 ξαποστολῆς τ[οῦ? . . . . . ε']
 χου[σ]αι στεφανῶ[σαι . . . . .
 [σ]ύνη ηπεπο[ι]ται [. . . . . στεφανῶσαι δέ]
 και τ[ὸ]ν γραμ[μα]τῆ δι . . . . .
 πι τῶι συνπραγματεύον[τι . . . . . ἀναγορεύ-
 10 σαι δέ τοὺς στεφάνους ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὓς ἡ πόλις ἡμῶν τίθητι
 ὁμοίως δέ και ἐν τῶι ἀγῶνι τ[ῶν . . . . .
 τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Δηλίωι. Εἶναι δέ [αὐτοὺς προξένους και εὐεργέτας τῆς πόλε-
 ως ἡμῶν και αὐτοὺς και ἐκγόνους [αὐτῶν . . . . . εἶναι δέ αὐτοῖς
 και ἰσοτ]έλεια[ν κ]α[ι] π[ο]λέμου κα[ι] εἰρήνης και κατὰ γῆν και κατὰ θάλασσαν
 15 και τᾶλλα φιλ[άν]θ[ρ]ωπα και τί[μι]α πάν[τα] ὅσα και τοῖς ἄλλοις προξένοις
 και εὐεργέ[ταις τῆς πόλ]εως ὑπ[άρ]χει . . . . .
 προστετ. . . . . υν . . . . .
 Ῥωμαίους ἀ[να]γρά[ψ]α[ι] τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λευκοῦ λίθου
 και ἀναθεῖναι ἐν τῶι [ἐπιφαν]εστάτῳ [τό]πωι τῆ[ς] πόλεως τὸ δέ
 20 συνέδριον και τὸν δῆμον Μεγαρέω[ν. . . . .
 τὸ ψήφ[ισμ]α ἀναγρ[άψα]ι παρ' αὐτοῖς ἐν τῶι ἐπιφ[αν]εστάτῳ τόπῳ τῆς πό-
 λεως :- και ὅπως οἱ στέ[φα]ν[οι ἀν]αγ[ορ]ευ[θ]ῶσιν ἐν τῶι [. . . . . τῶι ἀγῶνι
 δοῦναι δέ αὐτοῖς και ξέν[ια] τὰ . . . . . ἐκ τῶν νομ[ίμων . . . . . καλέσαι δέ αὐτοὺς ἐ]
 πι ξένια εἰς [τ]ὸ [π]ρ[ο]τανεῖον . . . . .

Ἡ ἐπιγραφή παρέχει ψήφισμα εἰς τιμὴν πλειόνων προσώπων και εἶνε τῶν πρ. Χρ. Ῥωμαϊκῶν χρόνων, γεγραμμένη τῆ κοινῇ διαλέκτῳ. Καὶ ἐν ταύτῃ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἀσταθές. Δὲν λαμβάνω δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπ' εὐθύνην μου τὴν ὀρθότητα τῶν τοῦ Schmidt ἀναγνώσεων ἐν τοῖς νῦν ἐκλιποῦσι στίχοις.

Στ. 10. Τὴν συμπλήρωσιν θεωρῶ ἀναμφήριστον.

Στ. 12. Καὶ αὕτη ἡ συμπλήρωσις ἀναμφήριστος, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐν τῷ στίχῳ εἶνε πολὺ πλείονα.

Στ. 15. Ὁ Schmidt οὐκ ὀρθῶς ἐν ἀρχῇ ἀνέγνω: και κατὰ θάλασσαν.

Στ. 24. Μετὰ τὰ εἰς τὸ πρυτανεῖον φαίνεται ὅτι δὲν ἔκειτό ποτε τὸ στερεότυπον ἐς αὐρίον.

Ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς ἐπιγραφαῖς μνημονεύονται πολλαὶ Μεγαρικαὶ ἀρχαί, οἷον οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος, γραμματεῦς, ἐπιστάμων, μράμων, ἐπιμελητής. Οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος ἀπαντῶσι ἐν ἐπιγραφῇ Μεγάρων ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ β^ο τόμῳ τοῦ Ἀθηναίου ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Α. Κουμανούδη (1). Ὁ Gilbert ἐν Hdb. d. griech. Staatsalterthümer II, σ. 316 λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς ὀψιατέρους χρόνους ἐν ἐπιγραφαῖς οἱ σύεδροι εἶνε ἀντι

(1) Φαίνεται ὅτι ὁ Gilbert καθ' ὅλου δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν.

το παλαιότερο ὀνόματος βουλῆ. Γραμματεῖς δὲ ἐν ταῖς ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφαῖς ἀναφέρονται δύο εἰδών, γραμ. βουλῆς καὶ δόμων καὶ γραμ. τοῦ δήμου, οἱ ὅποιοι πιθανῶς ἦσαν διάφοροι, κατὰ τὸν Foucart ἐν ταῖς ἐρμηνείαις αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς Μεγαρίδος Le-Bas, Mégaride, σ. 13. Ἐναντίας δὲ γνώμης εἶνε ὁ Gilbert ἐν Hdbel, σ. 72. Πότερος τῶν γραμματέων νοητός ἐν τῇ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν, ἀδῆλον. Ἐπισημαίωμι δὲ καὶ μινύμων νῦν πρώτων ἐν Μεγάρῳ ἐμφανίζονται. Χωρὶς νὰ πολυλογήσω περὶ τῆς σημασίας τούτων, ἀναφέρω τοὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ συγγεμένους (Latschew Inscrip. orae septentr. in. 185. Dittenb. 252.

Foucart, Bull. V, p. 70 x. ἐξ. Πρὸς Latschew, Bull. IX, 265 x. ε. La constitution de Chersonesos (1). Οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ δὲν ἔγρουσι σημασίαν ὡς ἀρχῆ, ἐπειδὴ αὐτοὶ συγχάαις ad hoc διορίζοντο, ὡς π. γ. καὶ ἐν Χερσονήσῳ. Ἴδε τὸ μνημονευθὲν τοῦ Latschew ἀφῆρον τὸ ἐν Bull. IX, σ. 296.

3.

Μεγά λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς κλίμακος τῆς ἀγορῆς εἰς τὸ ὑπέγειον τῆς οἰκίας τοῦ Γεωρ. Δάλλα. Μῆκος τῆς πλευρᾶς τῆς ἐγούσης τὴν ἐπιγραφὴν: 1,18, πλάτ. 0,23. Ὑψος γραμμάτων 0,027-0,03.

— ΤΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΣ ΕΒΑΣΙΟΝ —
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΙΝΥΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΤΕ
 ΕΒΔΟΜΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΥΠΑ
 ΤΟΝ ΤΟΤΕ ΤΑΡΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τιβέριον Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστόν [Γερμανικόν
 Ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τε;
 ἐβδομον, αὐτοκράτορα τὸ δωδεκάτον, ὑπα-
 τὸν τὸ τέταρτον, πατέρα πατρίδος

Τὸ ἐν τελεί τοῦ 6^{ου} στίχου τε δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω ἢ ἐκλαμβάνω αὐτὸ ὡς κατὰ παραδρομὴν γρασθὲν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου, ἀρσιμένου νὰ γραφθῆ τὴν λέξιν τέταρτον. Ὁ δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ αὐτοκράτωρ εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ Κλαύδιος, ὅπερ βεβαιοῦται πρώτον ἐκ τοῦ ἐπι τὸ ἄρχῃ τοῦ 5^{ου} στίχου ἀναπληροῦται ὅλον διὰ τῶν: Τιβέριον Κλαύδιον, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ ἐπι τῷ δωδεκάτῳ ἀνακίρῳ αὐτοῦ ὡς αὐτοκράτορος καὶ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ὑπατείας του συμπίπτουσι μετὰ τῆς ἐβδόμου αὐτοῦ δημαρχικῆς ἐξουσίας τῷ 47 μ. Χρ. ἔτει. Ταυτὴ δὲ σύμπτωσης ἐπι ἄλλου αὐτοκράτορος δὲν ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ Κλαύδιος, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶχεν ὡς προνοούμενον τὸν τίτλον αὐτοκράτορος (βρα Eckhel Doctr. Num. vet. VI, σ. 247. Suet. vit. Claud. 12). Καὶ τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀναπλήρωσιν τοῦ μικροῦ γράμματός τοῦ 5^{ου} στίχου. Οὐδὲν ἄλλο ὄνομα, οὐ θὰ προηγήτο τὸ αὐτοκράτορα, ἴδόντα νὰ γραφθῆ ἐν τῷ γράμματι. Κατὰ δὲ τὴν πρόσληψιν τῆς προσηγορίας αὐτοκράτορος ὁ Κλαύδιος ὑπερέβαλε πάντας τοὺς ἄλλους αὐτοκράτορας,

διότι τὸν τίτλον τοῦτον ἀνευ λόγου πλεονάει ἐν τῷ ἔτει ἐλάμβανεν (βρα Δίωνα Κάσ. LX, 8. LX, 21. Eckhel, ἔ. ἀ. VI, σ. 248). Τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἐπιβεβαιοῦται, ἐξ ὧν μανθάνομεν ἐπι μόνον ἐν ἔτει 47 [εἰς ὃ ἔτος καὶ ἡ ἡμέτερα ἐπιγραφὴ ἀνήκει] τὸν τίτλον τοῦτον πλεονάει ἐλαβε. Imp. XII (ἡ ἡμέτερα ἐπιγρ. καὶ ἡ παρὰ τῷ Orelli καὶ Henzen ἀρ. 331) Imp. XIII (ἐξ ἐπιγραφῆς ἀμαρτύρητον), Imp. XIV («ex numis» Eckhel, VI, σ. 249) Imp. XV (CIL. VI, 918). Πότε δ' ἔλαβε τὸν τίτλον Imp. XII, ἀδύνατον νὰ ἔρσθῃ, διότι

[1] Ὁ Latschew περὶ τῶν ἐν ταῖς Χερσονήσῳ ἐπιγραφαῖς συμμενομένων λέγει τὰς: La préposition σύν, qui entre dans l'ensemble de leur nom, nous les fait considérer comme membres d'un collége, dont le président devait porter le titre de μέγιστος. Ἐνθε ἀνωτ. σ. 296. Ἡ Χερσονήσος ἦτο, ὡς γνωστὸν ἀποικία τῆς ἐπὶ τῶν Μεγαρίων κτισθείσα Ἡρακλείας τῆς κοιτιχῆς. Ὁνόματα ἀρχόντων ἔχοντα ὁμοίους τὸ μέγιστον ἀπαντοῖσι καὶ ἀλλοῦθ, ἦτοι ἐν Ἀλαριανῶν προνομίῳ, συμπερομεινενος (Ditt. 321), ἐν Σιμακόῳ προνομίῳ (Bull. VII, σ. 489-491), ἐν Γόρτιον μέγιστος ἐν τῇ τῶν νόμων ἐπιγραφῇ (πρὸς Böheler u. Zittelmann, Das Recht v. Gortyn σ. 54), ἐν Ἀλαριανῶν καὶ Ἰαλῶν μέγιστος (Ditt. 5. 77), πρὸ Ἀριστοῦ Πολύτ. VII, 8 καὶ Πλάτ. ἐν ἀρχῇ Συμποσιακῶν.

υπάρχουσι δύο επιγραφαι ἀντιφάσκουσαι ἀλλήλαις.
Ἐν τῇ μιᾷ: trib. pot. VI (= ἔτ. 46) Imp. XII
(Ostia. Henz. 5078), ἐν τῇ ἄλλῃ: trib. pot. VII.
Imp. XI. (Inscr. Neap. 6265).

Περὶ τοῦ πατρὸς πατρίδος ἴδε Δίωνα Κάσ. LX,

3. Eckh. VI, σ. 239. Acta fr. Arval. CIL. VI, 2032.

4.

Φαῖον μάρμαρον, παρὰ τὸν αὐλιον τοῖχον τῆς
οικίας Γεωργίου Πανάγου. Ὑψ. 0,63, πλ. 0,60.
πάχ. 0,29. Ὑψ. γραμ. 0,025-0,03.

a

b

// ΟΝΔΙΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
 // ΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΠΥΘΙΟΛΠΑΝΕΛΛΗΝΟΝ
 // ΟΝΕΑΥΤΩΝΚΤΙΣΤΗΝΚΑΙΝΟΜΟΘΕΤΗΝΚΑΙΤΡΟΦΕΑ
 ΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΣΥΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥΚΡΑ
 ΓΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΑΙΣΧΡΩΝΟΣ
 // ΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΔΥΜΑΝΕΣ

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἔσ' τεμάχιον εἶνε ὁ ἀρ. 48 τῆς
τοῦ Le Bas Συλλογῆς. Ὁ δὲ Foucart ἐν ταῖς ἐξηγή-
σεσιν εἰς τὰς τοῦ Le Bas ἐπιγραφάς, Megaride 48,
λέγει τάδε: «j'ai copié à Mégara le fragment de
gauche qui par le nombre et la disposition des
lignes, correspond exactement au fragment du N°
48; il est probable que ce sont deux morceaux
de la même dedicace, dont l'un a été transporté
à Egine, tandis que l'autre a été laissé à Mégare».

Ἄν ὁ Lebas εἰς τὸν ἀρ. 48 ὀρθῶς ἐδήλωσεν, ὅτι
τὸ τεμάχιον β τὸ εὐρισκόμενον ἐν Αἰγίνῃ εἶνε ἐκ
λευκοῦ μαρμάρου, τότε ἀνήκει εἰς ἄλλην ἐπιγρα-
φήν· διότι ὁ ἡμέτερος λίθος εἶνε φαιόχρους. Ἀλλὰ
δυνατὸν ἢ δήλωσις τοῦ Le Bas νὰ εἶνε ἐσφαλμένη.
Πάντως δὲ τὰ δύο τεμάχια παρέχουσιν ἐν ὅλῳ καὶ
ἀναπληροῦσιν ἀλλήλα ἀμοιβαίως. Ἐκδίδω δὲ ἐγὼ
τὸ τεμάχιον α ἐνταῦθα, διότι παρὰ τῷ Le Bas μόνον
γράμμασι τῆς τροχάδην γραφῆς ἐξεδόθη. Καὶ ἡ
ἀναφορὰ δὲ εἰς τὴν «Expédition de la Morée», ἣν
ποιεῖ ὁ Le Bas ἐν τῇ εἰς τὸ κείμενον τοῦ ἀρ. 48 ση-
μειώσει, εἶνε ψευδής.

5.

Πρὸς τῷ βορείῳ τοίχῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγ.
Δημητρίου. Ὑψ. 0,69. πλ. 0,37. Ὑψ. γραμ.
0,035. = CIG. 1063. «ex schedis Ambrosianis
Murat.»

ΑΓ. ΘΗΤΥΧΗ
ΗΚΛΙΟΔΗ
ΥΣΤΕΙΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1886.

ΕΙΝΟΥΙΕ
Ν-ΑΡΤΕΜΙ
ΩΤΕΙΡΑΣΕΥΣ
ΙΛΣΕΝΕΚΕΝ
ΙΣΛΟΤΕΙΛ
[ΙΑΣ]

Ἄγ[α]θῆ τύχη
[ἢ βουλ]ῆ καὶ ὁ δῆ-
[μος Φαιο]υστείν-
[αν Ἄντων]εἰνου ἰε-
[ρεία]ν Ἄρτεμι-
[δος Σ]ωτείρας εὐσ-
[εβεί]ας ἔνεκεν
[κα]ῖ [φ]ιλοτειμ-
[ίας].

Ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ μετεκδώσω ταύτην τὴν
ἐπιγραφὴν, διότι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ
αὐτῶν εἰς στίχους διανομὴ ἐν τῇ παλαιᾷ ἀντιγραφῇ
δὲν ἀπεδόθησαν κατὰ τὸ ἀληθές.

6.

Λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Παπᾶ
Φράγκου. Ὑψ. 0,625. πλ. 0,475. Γραμ. 0,025.

ΑΝΑΞΙΣ
ΑΘΑΝΙΩ.ΟΣ
Ἄναξις
Ἄθανιώ[ν]ος

Τὸ Ἄναξις δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀνδρὸς ὄνομα
καὶ γυναικός. Ἴδε Λεξικ. Pape-Benseler ἐν λ.

15

7.

Ἐν τῷ ὀμαρχεῖῳ. Ἄνω μέρος στήλης μετ' ἀκρωτηρίου καὶ ρόδακος. Τὸ ὅλον ὕψος 0,35. Ὑψ. τοῦ ἀκρωτηρίου 0,28, πλ. ἀκρωτηρίου 0,57, πλάτ. τῆς στήλης 0,52. Γραμ. 0,02.

ΤΕΙΛΩ. ΕΒΑΦΗΘΝΟΣ Τιμῷ Ἐβαφῆθνος
ΧΑΙΡΕ χαίρε

Ἄμφότερα τὰ ὀνόματα λείπουν ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δημαρχείου διατηρεῖται καὶ ἐν μέγα λίθῳ ροδογράου ἀγγεῖον, τέχνης καλῆς Ῥωμαϊκῆς. Αἱ λαφαὶ τοῦ ὀρειοειδῆς περιβάλλει δὲ αὐτὸ διάμεσον ζώνη ἔχουσα πολὺ κομψὸν κόσμημα, ὅπου σὺχνά ἐν τοῖς τοῦ εἰδίου τοῦτου ἀγγείοις βράται. Τὸ λοιπὸν μέρος πληροῦσι τὰ φά.

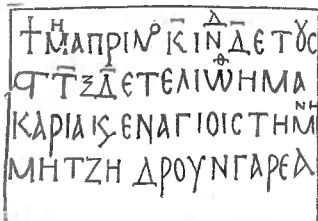
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1886.

A. STSCHOUKAREFF

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΙ

Κατὰ τὰς πέρισι γενομένης ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀνασκαφῆς ἐν τῇ περιόχῃ τῆς ἐμπροσθέντις παλαιᾶς ἀγορᾶς ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν ἐρείπιων τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι μὲν τῆς ζωοδόγου Πηγῆς τιμωμένου, κοινῶς δὲ τῆς Μεγάλης Παταρίας ἐπικαλουμένου, στήλη περιφερῆς μήκους μὲν 1,02^{τ.μ.}, διαμέτρου δὲ 0,28 τετραυσιμένη περὶ τὴν βάσιν, ἀνωθεν δὲ κυματίων φέρουσα. Ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐπιγραφαί, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχεται ἐντὸς τετραπλεύρου χαράγματος, ὑποκάτωθεν δ' αὐτῆς ἡ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῷ ἀντιθέτῳ μέρει τῆς στήλης. Ταῦτας λοιπὸν ἐκδιδοῦς ὡς παρέχω ὀλογράφους τὰς ἐξ ἔθους τῆς τῶν Βυζαντινῶν γραφῆς συνεπτυγμένας λέξεις (1).

A'.

(1) Τούτων ἀπόγραφα λαβόν καὶ ὁ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας

† Μηνι Ἀρκάδιος κ' ἰδιόκτητιος δ' ἔτος
,σεξδ' ἰταλώθ(η) ἡ μα
κκρια κ(α)ι ἐν ἀγίοις τη(μ)ωμ(ε)ν-
Μητ(ζ)ῷ Δρουνηγάρει.

Τὸ σσημασμένον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ 6364 ἔτος τῆς κοσμογονίας προσπίπτον ἔχει τὸ 856 σωτήριον. Παράξενον δὲ φαίνεται τὸ κύριον ὄνομα *Μητ(ζ)ῷ*, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν *Σημειώματι* τοῦ οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Στουδίτου τῷ 6546 († 1038) ἔτει ἐκδομένου, πλὴν ὅτι ἰωτογραφεῖται ἐν αὐτῷ ἡ ἄρχουσα συλλαβὴ (1). Ἔστιν ἀρὰ γε παρασθορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου *Μίμκα* (2) εἶπε *Μίμκη*, ὡς ἔχει ἐν ἐπιγραφῇ ἀττικῇ (3), ἢ τὸ θηλυκὸν τοῦ ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ μέλιστα Βαλλὰδι εἰσαγμένου κατὰ συγκοπὴν *Μήτρος* (= Δημητρίος), καὶ καθ' ὀποκορμιὸν *Μήτσος*, τούτεστι Δημητρία;

Καὶ φημι κἀπόφημι, κοῦκ ἔχω τὰ φά.

Τὸ δὲ Δρουνηγάρει (κατὰ τὴν μέχρι πρό μικροῦ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἰθαγενεσί τοῦ τῆς Παλλάδος ἀστεος διασωζομένην προφορὰν ἐνίων τῶν εἰς τὰ θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων, ὡς ἐν παρα-

ῥοις Γ. Δαμπίνης ἀπέστειλε εἰς Στουδίον, ὡς εἶμι, τὸ γνωστὸν ἔραση καὶ ἔρασητῆ τῶν τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀρχαιοτήτων μαρτυροῦ Μισοῦ (Bate), ἀλλ' ἔβηλον ἀν' ἰθρησοῦθῶσαν κοῦ.

(1) Ἰδὲ Ῥάλλη καὶ Ποτῆ *Σύστημα τῶν θῶων καὶ ἰερ.* Καν. τομ. Ε', σελ. 37, καὶ *Migne Ἐλλην. Παρολογ.* τμή. ΡΙΘ', σελ. 745.

(2) Πλουτέρ. *Γενναίαι.* Ἀρετ. α'. Δι' ἐνός δὲ κ γράφαται παρὰ τῷ Ὑπερίῳ ἐν τῷ Ἱερῷ Μίμκα (Πολυδ. Ὀνομ. Ι', 39).

(3) *C. I. G.* ἀρ. 970.